

ŠŤASTNÉ A VESELÉ

I.

Ani metaforou už nelze skrývat zběhy, tuze kupí se.
A musím přiznat, že i já jsem potřísněn jejich
nekorektní flórou, že lačně vdechuji, když ona
chyba naznačuje ženu, její vysoké emise.

Rozum v hrsti, Petřiny v luně, bla bla. Je mi až
protivné vypisovat další vjemy, když se tu lidé na
refýži češou hřebenem netečnosti, navzájem, bez
jediné souřadné spojky,

tedy vyjma zběhů, kteří kupí se, čekající na příjezd
Dvojky, aby je i mne svezla dolů k Vltavě.

Vykoná to velmi, velmi pomalu. Snad celé věky se
s tramvají povlekou a bude svízelné vykonat cestou
celibát, nenechat se opít ničím než na Klárově
řekou,

avšak vydržím-li, ukáže mi, jak naplnit všechny své
zátoky, aniž bych se vylil z břehů, a tehdy
pochopím, na jak pevné zemi stojím, jak česká je,
když v lehu s rukama za hlavou vypouštím z mysli
žold a stávám se tu zběhem, dezertérem ve své
vlastní domovině,

vítězem ve své vlastní bitvě o domov, chcete-li.

II.

A tak nějak si představuji Štědrý den na blátě roku
dva tisíce devatenáct: že teplý vítr požene děti
kolem vody za potrhanými vánočními obaly
s nápisy Naděje, Pravda, Hrdinství a Oběť,

mluvím o neposlušné generaci, kterou z náplavky
nestáhnou rodiče, jen pohled jakéhosi bezdomovce,
v němž jsou ti malí nezlomně ukotveni,

malí tři králové.